

1. Autoritatea Bibliei

Dacă primim mărturisirea oamenilor, mărturisirea lui Dumnezeu este mai mare; și mărturisirea lui Dumnezeu este mărturisirea pe care a făcut-o El despre Fiul Său. Cine crede în Fiul lui Dumnezeu are mărturisirea aceasta în el; cine nu crede pe Dumnezeu îl face mincinos, fiindcă nu crede mărturisirea pe care a făcut-o Dumnezeu despre Fiul Său. Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său. (1 Ioan 5:9-11)

Nu există păcat prea mare, pe care Mântuitorul nostru să nu-l poată ierta, pentru că El *a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut* (Luca 19:10). Dar, dacă respingem mărturisirea pe care a făcut-o Dumnezeu despre Fiul Său, ce șansă mai putem avea pentru a fi reabilitați? Îl facem mincinos pe Dumnezeu și ne tăiem accesul spre singura cale prin care putem fi mântuiți!

1. Care este mărturisirea pe care Dumnezeu a făcut-o la botezul Domnului Hristos? Matei 3:17

Și din ceruri s-a auzit un glas care zicea: „Acesta este Fiul Meu preaiubit în care îmi găsesc plăcerea.”

Adevărul că Tatăl cereșc și-a găsit plăcere în Fiul Său, denotă faptul că Isus a avut credința necesară să împlinească sfântul Său Cuvânt, *căci fără credință, este cu neputință să fim plăcuți Lui* (Evrei 11:6). Cel trimis de Tatăl stătea acum în locul lui Adam, în calitate de cap al familiei omenești, calitate pe care primul om o pierduse prin căderea în păcat, tocmai din cauza necredinței. Demn de remarcat în acest punct este faptul că, inițial, poziția de cap al familiei omenești îi conferise chiar și lui Adam titlul de fiu al lui Dumnezeu (vezi Luca 3:38). Aceasta desigur nu în exact același fel în care Isus are acest titlu, pentru că Adam nu a avut *slava singurului născut din Tatăl* (Ioan 1:14), ci avea calitatea de fiu în sensul că era o făptură creată după chipul și asemănarea Creatorului, la care a ajuns Cuvântul lui Dumnezeu (compară Psalmii 82:6 cu Ioan 10:34-35).

2. Cum a contracarat Isus încercarea diavolului de a pune la îndoială mărturisirea pe care Dumnezeu a făcut-o cu privire la El? Matei 4:4 (traducerea Fidela)

Dar el a răspuns și a zis: Este scris: Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.

Încercarea vrăjmașului a fost de fiecare dată întâmpinată de Mântuitorul cu un clar „Este scris!”. Prin aceasta El recunoștea autoritatea Tatălui Său, pentru că orice pretenție de recunoaștere a acestei autorități, fără o recunoaștere a autorității Cuvântului Său, este de fapt o pretenție mincinoasă. Goliciunea unei astfel de pretenții reiese foarte clar și din cuvintele de laudă la adresa lui Dumnezeu ale psalmistului David: *pentru că ai preamărit cuvântul tău mai presus de tot numele tău* (Psalmii 138:2, traducerea Fidela).

Este adevărat că până și vrăjmașul a citat din Scriptură, după ce l-a dus pe Isus pe streșina templului, spunându-i să se arunce jos, pentru că îngerii lui Dumnezeu l-ar fi păzit oricum de orice fel de vătămare (vezi versetul 6). Dar aceasta nu putea nicidecum fi o manifestare din partea sa a recunoașterii autorității Creatorului, din moment ce ispititorul a pretins chiar cu această ocazie, a confruntării din pustie, închinare pentru el însuși (versetul 9). El a citat din Psalmul 91 în mod înșelător, omițând acele cuvinte care arătau că sarcina îngerilor este de fapt aceea de a-i ocroti pe servii lui Dumnezeu în a urma căile Sale, și a adăugat în schimb o scurtă prepoziție prin care a făcut legătura cu ideea următoare: că îngerii vor purta de grijă acelor slujitori. Astfel, impresia pe care această citare trunchiată a lăsat-o nu mai era aceea că îngerii au drept sarcină de a păzi pe aceia care urmează calea cea dreaptă, pe care sfinții îngeri vor să ne ajute să umblăm, ci aceea că îngerii vor face acest lucru în orice situație.

Cele mai solemne avertizări sunt adresate celor care încearcă să adauge sau să scoată ceva din cuvintele lui Dumnezeu (vezi Deuteronom 4:2; 12:32; Proverbe 30:5-6; Apocalipsa 22:18-19). În

contrast cu această lipsă de reverență, Mântuitorul a înălțat Cuvântul sfânt, afirmând că *fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu* este important și nu poate fi neglijat.

Cu toate că vrăjmașul a suferit o înfrângere rușinoasă în confruntarea cu Isus, lucrurile nu stau la fel astăzi, când acesta reușește cu mult mai mare succes să submineze autoritatea Scripturii, punând în mâinile oamenilor o multitudine de contrafaceri ale Bibliei, bazate pe manuscrise corupte, din care au fost scoase multe dintre cuvintele inspirate. Pentru o înțelegere mai profundă a chestiunii manuscriselor Bibliei, puteți citi articolul intitulat *Textus Receptus* (<http://www.cuvantulprofetiei.net/inspiratie/textus-receptus/>)

CUM A PRIVIT DOMNUL HRISTOS AUTORITATEA SFINTELOR SCRIPTURI?

Afirmația Mântuitorului înregistrată în Matei 4:4 surprinde într-un mod concis, și totuși cuprinzător, felul cum El S-a raportat la Scripturi. Pentru El Cuvântul inspirat reprezenta autoritatea supremă, lucru care este lesne de observat nu doar cu ocazia ispitirii din pustie, ci în orice împrejurare a vieții S-a aflat.

3. Cum a privit Mântuitorul autoritatea Sfințelor Scripturi în materie de istorie? Matei 12:40

Căci, după cum Iona a stat trei zile și trei nopți în pântecul chitului, tot așa și Fiul omului va sta trei zile și trei nopți în inima pământului.

Domnul Hristos nu poate fi aliniat în rândul multor comentatori de astăzi care privesc Biblia drept o carte de mituri, care sunt folosite pentru a transmite un anumit mesaj. Pentru mințile sceptice ale reprezentanților înaltei critici, care doresc să ridice rațiunea omenească la rang de criteriu după care trebuie judecată Biblia, episodul înghițirii lui Iona de către un pește pare greu de acceptat ca un fapt istoric care s-a întâmplat în mod real. Isus, în schimb, nu doar că a luat această relatare biblică în mod literal, dar a legat-o în mod direct de lucrarea Sa pe acest pământ. Și, la urma urmei, cine m-ar putea convinge că el se încrede în mântuirea urzită în Isus Hristos, în vreme ce pune la îndoială doar unul dintre cuvintele inspirate. Atenție: omul nu trăiește printr-un mesaj doar, ci *cu fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu* trăiește omul!

Alte relatări istorice ale Bibliei pe care Isus le-a amintit sunt: Noe și potopul (Mat. 24:37), Lot și distrugerea Sodomei (Luca 17:28), Avraam și tăierea împrejur (Ioan 7:22), Moise și rugul aprins (Luca 20:37) călătoria prin pustie a evreilor cu căderea manei, darea legii și ridicarea șarpelui de aramă (Ioan 6:32, 7:19, 3:14), vizita împărătesei din Seba la Ierusalim (Matei 11:31) etc.

4. Cum a privit Mântuitorul autoritatea Sfințelor Scripturi în materie de știință? Matei 19:4-5

Drept răspuns, El le-a zis: „Oare n-ați citit că Ziditorul, de la început i-a făcut parte bărbătească și parte femeiască și a zis: «De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa, și cei doi vor fi un singur trup?»”

Isus Hristos nu a interpretat raportul creației sau vreoa altă parte a Bibliei în funcție de teoriile diverselor cercuri așa-zis științifice ale vremii, oricât de larg-acceptate ar fi fost acestea. De aceea, e inutil să mai discutăm dacă a judeca primele capitole din Geneza în funcție de teoria evoluției poartă aprobarea lui Dumnezeu.

5. Cum a răspuns Isus celor care judecau Scripturile în funcție de știință și de filozofiile oamenilor? Matei 22:29

Drept răspuns, Isus le-a zis: „Vă rătăciți! Pentru că nu cunoașteți nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu.”

Saducheeii reprezentau o categorie de teologi ai vremii care, nu doar că nu recunoșteau autoritatea scrierilor profeților Vechiului Testament cu excepția acelor scrise de Moise, dar au fost și puternic influențați de filozofia greacă în școlile unde fuseseră instruiți. În felul acesta ei au ajuns să conteste învățăturile biblice de bază, cum ar fi aceea a învierii din morți. Isus a intrat pe terenul lor, corectându-le rătăcirile printr-un citat luat tocmai din una dintre cărțile lui Moise (v. 32). Ceea ce este însă important de remarcat este faptul că învățătura cu privire la învierea morților din acest citat se

sprrijină practic pe timpul la care este folosit verbul. Cu alte cuvinte, simpla citare la timpul trecut (Eu „am fost” Dumnezeuul lui Avraam, Dumnezeuul lui Isaac și Dumnezeuul lui Iacov) în locul citării corecte – la timpul prezent (*Eu sunt Dumnezeuul lui Avraam, Dumnezeuul lui Isaac și Dumnezeuul lui Iacov*), ar fi distrus învățătura despre înviere din acest verset. Deci, pentru a nu rătăci, este relevantă chiar și folosirea corectă a timpului verbal. Nu întâmplător Isus acorda importanță fiecărei frânturi de slovă din Cuvântul lui Dumnezeu.

Interesant este faptul că și în scrierile apostolului Pavel, învățătura cu privire la înviere este prezentată în legătură directă cu raportul Genezei: *după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos* (1 Corinteni 15:22). Astfel, Biblia reprezintă o unitate indestructibilă. Necredința în doar una din părțile Scripturii echivalează cu necredința în Scriptură ca întreg și cu lipsa de cunoaștere a puterii lui Dumnezeu.

6. Cum a privit Mântuitorul autoritatea Sfințelor Scripturi în materie de religie? Matei 21:12-13

Isus a intrat în Templul lui Dumnezeu. A dat afară pe toți cei ce vindeau și cumpărau în Templu, a răsturnat mesele schimbătorilor de bani și scaunele celor ce vindeau porumbei și le-a zis: „Este scris: «Casa Mea se va chema o casă de rugăciune.» Dar voi ați făcut din ea o peșteră de tâlhari.”

Cu toate că El a recunoscut autoritatea eclesiască (bisericească) a acelor care stăteau pe *scaunul lui Moise* (Matei 23:2), Isus nu a ezitat ca, în supunere față de ceea ce „Stă scris!”, să acționeze într-un mod care a fost privit drept o subminare a autorității acestor lideri religioși (vezi Marcu 11:18). Cunoaștem cu toții că, în cele din urmă, acest conflict a dus la osândirea și răstignirea Mântuitorului.

7. Cum a privit Mântuitorul autoritatea Sfințelor Scripturi în materie de doctrină? Matei 15:3

Drept răspuns, El le-a zis: „Dar voi de ce călcați porunca lui Dumnezeu în folosul datinii voastre?”

Pentru Isus Cuvântul lui Dumnezeu era mai presus de cercetările și teoriile omenești în materie de istorie, știință, sau orice altceva. Autoritatea lui „Este scris” era privită de El ca absolută, neacceptând ca filozofia sau tradiția să fie puse în vreun fel pe aceeași treaptă cu Biblia. Așa cum, pe bună dreptate, a afirmat și profetul din vechime: *Înțelepții sunt dați de rușine, sunt uimiți, sunt prinși; căci au nesocotit Cuvântul Domnului, și ce înțelepciune au ei?* (Ieremia 8:9).

8. Este autoritatea bisericii mai presus de autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu? Matei 16:16, 18; 7:24-25 (traducerea Fidela)

Simon Petru a răspuns și a zis: Tu ești Cristosul, Fiul Dumnezeului celui viu. Și Isus a răspuns și i-a zis: [...] pe această stâncă voi zidi biserica mea; și porțile iadului nu o vor învinge.

De aceea pe oricine aude aceste cuvinte ale mele și le face, îl voi asemăna cu un om înțelept, care și-a zidit casa pe stâncă; și a căzut ploaia și au venit șuvoaiele și au suflat vânturile și au bătut peste casa aceea; și nu a căzut pentru că a fost fondată pe stâncă.

Textul din Matei 16:18 este primul loc din Noul Testament unde apare cuvântul „biserica”. Alături de acesta, un alt text care este adus în discuție, atunci când este vorba de autoritatea bisericii, este acela din 1 Timotei 3:15: *Dar, dacă voi zăbovi, să știi cum trebuie să te porți în Casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului celui Viu, Stâlpul și Temelia adevărului*. Să înțelegem de aici că Biserica este Stâlpul și Temelia adevărului sau, mai degrabă, Dumnezeuul cel Viu este Acela care are această calitate? În primul caz adevărul va fi definit în funcție de biserică, adică: unde este biserica, acolo este adevărul; în cel de-al doilea caz adevărul va fi definit în funcție de Dumnezeu care descoperă adevărul prin Hristos, căci El este Adevărul (vezi Ioan 14:6), iar *temelia Cuvântului Tău este adevărul* (Psalmii 119:160). Adică, acolo unde este adevărul, acolo este biserica. Dacă vom identifica biserica în funcție de adevăr, Cuvântul va rămâne autoritatea supremă (pentru că, potrivit lui Isus, Cuvântul lui Dumnezeu este totodată adevărul – vezi Ioan 17:17). Dacă vom identifica adevărul în funcție de biserică, atunci biserica rămâne autoritatea supremă, iar Cuvântul va trebui acceptat doar așa cum este acesta interpretat de biserică.

Pentru a căuta rezolvarea acestei dileme este demn de observat, în primul rând, că declarația lui Petru, inspirată fiind de Duhul Sfânt (vezi Matei 16:17), este în deplină armonie cu mărturisirea pe care Dumnezeu a făcut-o cu privire la Fiul Său. Isus i-a răspuns lui Petru spunând că El își va zidi biserica Sa, denumită într-un loc drept *Biserica celor întâi născuți, care sunt scrși în ceruri* (Evrei 12:23), pe această mărturisire de credință. Pe lângă cei a căror nume este scris în ceruri, această biserică ni se spune că este formată și din *adunarea în sărbătoare a îngerilor* (v. 22). Cu privire la acești îngeri psalmistul spune: *Binecuvântați pe Domnul, îngerii Lui, care sunteți tari în putere, care împliniți poruncile Lui și care ascultați de glasul cuvântului Lui* (Psalmii 103:20).

Dacă biserica îi cuprinde atât pe oamenii răscumpărați, cât și pe îngerii cei sfinți, iar îngerii găsesc plăcere în a asculta glasul cuvântului Lui, oare elementul omenesc care compune adevărata biserică să fie diferit în privința aceasta? În predica de pe munte, Mântuitorul i-a asemănat pe aceia care împlinesc cuvintele Sale cu omul înțelept care și-a zidit casa pe stâncă, la fel cum biserica este zidită pe stâncă. Cu alte cuvinte, nimeni nu poate fi în armonie cu declarația Tatălui cu privire la Fiul și nimeni nu poate să aibă mărturisirea acesta în El, fără să asculte de cuvintele lui Isus.

Această problemă poate fi privită și dintr-o altă perspectivă: Suntem învățați că Isus este, de fapt, stâncă (vezi 1 Corinteni 10:4). A împlini cuvintele Sale înseamnă deci a zidi pe Hristos, temelia cea veșnică. Aceasta este, din nou, în armonie cu adevărul că Mântuitorul locuiește în viața credinciosului prin cuvintele Sale (vezi Ioan 15:7) și că ucenicii Lui sunt cu adevărat doar aceia care rămân în cuvântul Său (vezi Ioan 8:31; 17:6).

Este Hristos o stâncă doar pentru cei care ascultă de Cuvântul Său? Cum rămâne cu toți ceilalți? Ei bine, Biblia ne spune că și pentru ei Hristos este o stâncă însă, în cazul acesta, *o piatră de poticnire, și o stâncă de cădere*. Cum se raportează ei la această stâncă? *Ei se lovesc de ea*. De ce? *Pentru că n-au crezut Cuvântul* (1 Petru 2:8).

Totuși temelia tare a lui Dumnezeu stă nezguduită, având pecetea aceasta: „Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Lui” (2Timotei 2:19). Indiferent care ar fi pretențiile multor auto-proclamați slujitori ai lui Dumnezeu, Cuvântul rămâne standardul potrivit căruia Hristos identifică pe adevărații Săi urmași. La fel, adevărata biserică este nu aceea care pretinde a fi adevărata biserică, ci adevărata biserică este aceea care este întemeiată pe Cuvântul lui Hristos. Sau, exprimând aceasta prin cuvintele care îi sunt atribuite lui Charles Spurgeon: „Nu biserica stabilește ceea ce învață Biblia, ci Biblia stabilește ceea ce biserica trebuie să învețe”.

9. Când a citat Isus din Scripturi, de ce a spus „Este scris” și nu „A fost scris”? Ioan 10:35

Scriptura nu poate fi desființată.

Spuneam că nu doar cuvintele în sine, ci și detalii precum timpul verbal, sunt importante pentru a nu rătăci de la o înțelegere corectă a Scripturii. Implicațiile folosirii lui „Este scris” la timpul prezent sunt profunde, arătând atât faptul că Biblia este actuală, cât și că este indestructibilă, neschimbătoare și va rămâne pentru totdeauna (vezi 1 Petru 1:23, 25). Cuvântul este veșnic precum Hristos însuși este veșnic.

10. Care este mărturisirea pe care Dumnezeu a făcut-o cu privire la Fiul Său cu ocazia schimbării la față? Matei 17:5

Și din nor s-a auzit un glas care zicea: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care îmi găsesc plăcerea Mea: de El să ascultați!”

Această mărturisire a Tatălui cuprinde în ea și îndemnul de a asculta de Fiul Său. Prin urmare, a crede mărturisirea pe care Dumnezeu a făcut-o despre Domnul Hristos, înseamnă a urma exemplul Său de ascultare: precum Fiul S-a supus Tatălui în ascultare desăvârșită de voința Acestuia, la fel trebuie și noi să ascultăm de Isus. Am văzut însă că atunci când diavolul, fie în mod direct, fie prin agenții săi, a căutat să-L ispitească pe Domnul la neascultare, de fiecare dată el a făcut-o încercând să sugereze, pe o cale sau pe alta, îndoiala și necredința cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea, pentru a urma

exemplul de ascultare a Domnului Hristos, trebuie să urmărim exemplul Său de încredere totală în Cuvântul inspirat (compară Ioan 8:55 cu Ioan 17:6-8).

11. Doar la ocazia botezului și a schimbării la față regăsim mărturisirea lui Dumnezeu cu privire la Fiul Său? Ioan 5:39

Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.

A nu crede în Biblie înseamnă a nu crede mărturisirea pe care Dumnezeu a făcut-o despre Fiul Său pentru că, nu doar că întreaga Biblie este o mărturie cu privire la Domnul Isus Hristos, dar această mărturie reprezintă, așa cum vom vedea la subtitlul următor, Cuvântul viului Dumnezeu.

12. Dar nu scrie în 1 Ioan, cap. 5 că mărturisirea pe care trebuie să o credem pentru a fi mântuiți este că Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său? Nu este aceasta suficient? Ioan 20:30-31; Ioan 8:51

Isus a mai făcut înaintea ucenicilor Săi multe alte semne care nu sunt scrise în cartea aceasta. Dar lucrurile acestea au fost scrise pentru ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu; și, crezând, să aveți viața în Numele Lui.

Adevărat, adevărat vă spun că, dacă păzește cineva Cuvântul Meu, în veac nu va vedea moartea.

Da, Biblia spune că aceasta este mărturisirea pe care noi trebuie să o credem! Însă, din nou: cum este posibil să credem această mărturisire, dacă noi nu credem în Acela care a făcut această mărturisire și în Acela spre care arată această mărturisire? Cum poți să crezi că ai viața în cineva pe care nici măcar nu îl socotești demn de încredere? Tot ceea ce ne-a fost lăsat scris în Biblie arată spre Domnul Hristos în care avem viața veșnică și este de natură să ne întărească credința în El.

BIBLIA ESTE CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

13. Cine este de fapt Autorul Sfintelor Scripturi? 2 Timotei 3:16

Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu [...].

Nu întâmplător Isus a legat afirmația „Este scris” de aceea că omul trăiește prin fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. Aceasta deoarece cuvintele pe care le găsim pe paginile Sfintelor Scripturi sunt cuvinte care au ieșit din gura lui Dumnezeu și au fost încredințate profeților, care le-au consemnat apoi în formă scrisă.

După cum se poate constata la o cercetare atentă, în Biblie întâlnim fie expresia „Dumnezeu spune”, fie „Scriptura spune”, aplicate în mod inter-schimbător la aceleași afirmații din Biblie. Iată pentru început doar două astfel de exemple în tabelul de mai jos:

Afirmația inspirată	Scriptura spune	Dumnezeu spune
<i>toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine</i>	Galateni 3:8 <i>Scriptura [...] a vestit</i>	Geneza 12:1, 3 <i>Domnul zisese lui Avram [...]</i>
<i>Dar te-am lăsat să rămâi în picioare ca să vezi puterea Mea, și Numele Meu să fie vestit în tot pământul.</i>	Romani 9:17 <i>Fiindcă Scriptura zice lui faraon [...]</i>	Exod 9:13, 16 <i>Domnul a zis [...]</i>

De asemenea, în foarte multe rânduri, scriitorii Noului Testament introduc citarea unor texte din Vechiul Testament prin afirmații precum:

- *Stăpâne, Doamne, care ai făcut cerul, pământul, marea și tot ce este în ele! Tu ai zis prin Duhul Sfânt, prin gura părintelui nostru David [...] (Fapte 4:24-25);*
- *Căci, căruia dintre îngeri a zis El [Dumnezeu] vreodată: [...] (Evrei 1:5);*
- *Și, când duce iarăși în lume pe Cel întâi născut, [Dumnezeu] zice: [...] (Evrei 1:6);*
- *Și despre îngeri [Dumnezeu] zice: [...] (Evrei 1:7);*
- *Că L-a înviat din morți, așa că nu Se va mai întoarce în putrezire, [Dumnezeu] a spus-o când a zis: [...] (Fapte 13:34);*
- *De aceea [Dumnezeu] mai zice și în alt Psalm: [...] (Fapte 13:35).*

Ideea, care sper că nu este greu de urmărit, este una foarte simplă: Dumnezeu este Acela care ne vorbește prin intermediul paginilor Sfințelor Scripturi! Faptul că Scriptura zice un lucru înseamnă că Dumnezeu este de fapt Cel care afirmă lucrul respectiv. Acest lucru este confirmat de multe alte afirmații introductive care se află la începutul unor cărți sau pasaje ale Scripturii:

- *Cuvântul Domnului care a fost spus lui Ioel, fiul lui Petuel (Ioel 1:1);*
- *Cuvântul Domnului spus lui Osea, fiul lui Beerî [...] (Osea 1:1);*
- *Cuvântul Domnului le-a vorbit prin proorocul Hagai astfel [...] (Hagai 1:3);*
- *Cuvântul Domnului, care fost spus lui Țefania, fiul lui Cuși [...] (Țefania 1:1);*
- *Proorocia, Cuvântul Domnului către Israel, prin Maleahi (Maleahi 1:1);*
- *Ascultați cuvântul Domnului, căpetenii ale Sodomei (Isaia 1:10);*
- *De aceea ascultați Cuvântul Domnului, batjocoritorilor, cari stăpâniți peste poporul acesta din Ierusalim (Isaia 28:14, vezi și Isaia 38:4; 39:5; 66:5);*
- *Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel (Ieremia 1:4 vezi și Ieremia 1:2, 11, 13; 2:1, 4; 7:1; 11:1; 13:3, 8; 14:1 etc.);*
- *Cuvântul Domnului a vorbit lui Ezechiel, fiul lui Buzi (Ezechiel 1:3; vezi și 3:16; 6:1; 7:1; 11:14; 12:1 etc.).*

De asemenea, pe paginile Vechiului Testament întâlnim de peste 500 de ori afirmația „Așa vorbește/zice Domnul”, iar în Noul Testament atât Apocalipsa cât și cele mai multe epistole ale lui Pavel conțin în introducere un salut din partea lui Dumnezeu.

14. Care sunt câteva dintre implicațiile acestui fapt? 2 Timotei 3:16-17

Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.

În timp ce teologii de astăzi, îmbibați de ideile înaltei critici, se cred calificați să judece și să critice Cuvântul lui Dumnezeu, adevărul este exact invers: Cuvântul este acela care trebuie să critice (să mustre) și care îi va judeca pe oameni (Ioan 12:47-48); în timp ce ei cred că au discernământul să înțeleagă ce se află în spatele cuvintelor Scripturii (adică ce „a intenționat Dumnezeu de fapt să spună” atunci când a spus ceva), realitatea este că discernământul aparține Cuvântului, care *judecă simțirile și gândurile inimii* (Evrei 4:12); în timp ce ei caută să corecteze presupusele greșeli din Biblie, Biblia este aceea care a fost lăsată pentru a ne arăta greșelile și a ne corecta (vezi Matei 22:29); în timp ce ei își permit cu o încumetare uimitoare să își pună la lucru presupusa lor înțelepciune pentru a îmbunătăți textul inspirat, realitatea este că Biblia este o permanentă sursă de înțelepciune pentru aceia care se apropie de ea cu teamă sfântă. Să ne punem încrederea în astfel de oameni? Nu uitați că aceia care au *nesocotit cuvintele* lui Dumnezeu în trecut au adus prin atitudinea lor mari nenorociri asupra poporului lui Dumnezeu (2 Cronici 36:16). Astăzi lucrurile nu stau cu nimic altfel.

15. Este important să nu punem Cuvântul lui Dumnezeu pe aceeași treaptă cu cuvintele oamenilor? 1 Tesaloniceni 2:13

De aceea mulțumim fără încetare lui Dumnezeu că, atunci când ați primit Cuvântul lui Dumnezeu, auzit de la noi, l-ați primit nu ca pe cuvântul oamenilor, ci, așa cum și este în adevăr, ca pe Cuvântul lui Dumnezeu, care lucrează și în voi care credeți.

16. Este Biblia de folos doar în sensul în care ea reprezintă un standard care ne arată greșelile și ne mustră, sau avem și alte beneficii de pe urma ei? Psalmii 17:4 (traducerea Fidela)

Referitor la faptele oamenilor, prin cuvântul buzelor tale m-am păzit de cărările nimicatorului.

Deja am văzut faptul că toate scrierile Bibliei arată spre Acela în care avem viața veșnică. Studiind însă de pe paginile sfinte caracterul și exemplul Său, nu dobândim doar niște cunoștințe teoretice, ci dobândim acea cunoaștere care va transforma viața noastră și ne învață să călcăm pe urmele Sale. Vom observa că, atunci când nimicatorul (diavolul) a căutat să îl determine pe Domnul Hristos să aleagă o altă cale decât aceea a ascultării, Mântuitorul i s-a împotrivit întotdeauna cu „Este scris”. Prin urmare, Biblia nu doar că este un indicator care ne arată calea dreaptă; în Cuvânt găsim resursele necesare pentru a merge pe această cale.

PUTEREA CUVÂNTULUI

17. Ce calitate au cuvintele lui Dumnezeu, calitate care le plasează într-o sferă infinit superioară cuvintelor oamenilor? Psalmii 33:9

Căci El zice și se face; poruncește, și ce poruncește ia ființă.

Dacă eu spun ceva, pentru ca lucrul acela pe care îl spun să se împlinească trebuie să acționez în sensul cuvintelor mele sau, eventual, să determin cumva pe altcineva să acționeze în acest fel. La Dumnezeu însă lucrurile nu stau așa. *El cheamă lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi* (Romani 4:17), pentru că în cuvintele Sale există putere creatoare, adică de a aduce la existență din nimic lucrul pe care El îl pronunță.

18. Am văzut că Isus i-a mustrat pe saducei că nu cunoșteau nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu. Putem să cunoaștem puterea lui Dumnezeu atât timp cât nu cunoaștem Scripturile? Evrei 4:12

Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii.

Răspunsul la această întrebare este important pentru că noi suntem *păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi* (1 Petru 1:5). Prin ce suntem noi păziți? Prin Evanghelie! Pentru că Dumnezeu, prin apostolul Pavel, definește Evanghelia ca fiind *puterea lui Dumnezeu* (Romani 1:16), Evanghelie care, așa cum ni se spune cu doar cu câteva versete înainte, *privește pe Fiul Său* (v. 3). Iar pe Fiul lui Dumnezeu îl descoperim în Biblie. El a fost cunoscut pe acest pământ drept *un proroc puternic în fapte și în cuvinte* (Luca 24:19), pentru că prin *cuvântul Lui scotea El afară duhurile necurate din cei îndrăciți și tămăduia pe toți bolnavii* (Matei 8:16). Atunci când sutașul roman l-a cerut Mântuitorului să îl vindece pe robul său, el l-a adresat în credință: *Doamne [...] zi numai un cuvânt, și robul meu va fi tămăduit* (Matei 8:8). Se pare că el avea această încredințare că *niciun cuvânt de la Dumnezeu nu este lipsit de putere* (Luca 1:37). Tot Isus este Acela care *poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El* (Evrei 7:25).

19. În ce sens are Cuvântul lui Dumnezeu relevanță pentru mântuirea noastră? Iacov 1:18; 1 Petru 1:23

El, de bunăvoia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim un fel de pârgă a făpturilor Lui.

... fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac.

Mântuitorul a afirmat într-un mod cât se poate de hotărât că nașterea din nou reprezintă o condiție absolut necesară pentru a ajunge în împărăția lui Dumnezeu (Ioan 3:3). Nu există nimic în universul acesta care să poată compensa lipsa acestei experiențe. Omul a fost creat la început după chipul și asemănarea Dumnezeului Cel neprihănit (vezi Ioan 17:25) și a pierdut această neprihănire în momentul în care nu a mai rămas în Cuvântul Creatorului, păcătuiind. Păcatul a dus la alungarea primilor noștri părinți din grădina Edenului, iar condiția primirii din nou și reînțoarcerii este redobândirea acestei neprihăniri (compară Geneza 3:22 cu Apocalipsa 22:14). Trebuie însă să fim deplin încredințați de faptul că nu există în noi înșine resursele necesare care să ne facă făpturi noi, după chipul și asemănarea Creatorului. Doar în Cuvântul dătător de viață există această putere prin care putem să fim născuți din nou.